

Cuvânt-înainte

Această carte a fost scrisă pentru toți cei care, după ce au citit *Toporișca*¹ și *The River (Râul)*, mi-au scris (am primit chiar și două sute de scrisori pe zi) că povestea lui Brian Robeson li s-a părut neterminată pentru că a fost salvat prea devreme, adică înainte ca situația, spuneau ei, „să devină cu adevărat complicată“. Mă întrebau: „Ce s-ar fi întâmplat dacă Brian nu ar fi fost salvat, dacă ar fi trebuit să supraviețuiască peste iarnă?“ Și cum, pentru o bună parte din viața mea, a trebuit să supraviețuiesc în condiții de iarnă – am participat la două curse Iditarod², am vânat și am pus capcane iarna în copilărie și tinerețe –, provocarea a devenit interesantă, așa că am făcut cercetări și am scris *Iarna lui Brian*, ca să arăt ce s-ar fi putut întâmpla sau poate chiar ce s-ar fi întâmplat dacă Brian nu ar fi fost salvat.

Pentru povestea de față, a trebuit, așadar, să modific ideea din *Toporișca* și să presupun că, deși Brian

---

¹ Traducere din engleză și note de Andreea Caleman, Editura Arthur, București, 2013 (n. trad.).

² Faimoasă cursă de sănii trase de câini, ce are loc anual în Alaska (n. trad.).

GARY PAULSEN

a recuperat geanta cu echipamentul de supraviețuire din avion, el nu a activat niciun semnal radio și nu a fost salvat. Cu excepția acestei modificări, sper că am rămas fidel poveștii din *Toporișca* și că această carte va răspunde întrebărilor legate de supraviețuirea lui Brian peste iarnă.

E important să notăm, totuși, că i-au fost vitale cunoștințele dobândite în prealabil – ca să încerce să trăiască în pădure iarna, trebuia să știe dinainte cum să supraviețuiască acolo vara. Dacă s-ar fi prăbușit cu avionul iarna, fără cunoștințe prealabile despre vânătoare, supraviețuire, adică fără educația pe care a primit-o la școala loviturilor dure din timpul verii, probabil că Brian ar fi murit, indiferent de abilitățile sale și de cât noroc ar fi avut.

Partea întâi
Toamna

Capitolul I

Toamna a venit cu atâta blândețe, încât, până să-și dea seama Brian ce urmează – o iarnă aspră în pădurile nordice –, era aproape prea târziu.

Nu-i dăduse niciodată prin cap că o să stea atâta timp aici. După prăbușirea avionului, trăise izolat în sălbăticiie, de pe o zi pe alta, vreme de patruzeci și patru de zile, până când găsisese geanta cu echipamentul de supraviețuire din avion. Apoi și cele treizeci și cinci de zile ale verii nordice, trăind cumva după același tipar – de pe o zi pe alta –, pe care-l adoptase imediat după prăbușire.

Fără îndoială, avea multe de făcut. În geanta cu echipamentul pentru situații de urgență de pe avion găsisese o armă cu cincizeci de cartușe – o carabină de supraviețuire de calibrul 22 –, un cuțit de vânătoare cu o busolă în mâner, oale și tigăi pentru gătit, o furculiță, o lingură și un cuțit, chibrituri, două brichete cu gaz, un sac de dormit și un izopren, o trusă de prim ajutor ce includea o foarfecă, o șapcă pe care scria CESSNA, fir de pescuit, momeli, cârlige și plumb, plus câteva pachete de alimente deshidratate. A încercat să raționalizeze mâncarea, dar fără succes, așa că în două săptămâni mâncase tot,

chiar și pachetul de prune uscate, pe care, în viața lui anterioară, le urâse. Aveau gust de bomboane și erau așa de bune, că le-a mâncat pe toate odată. Rezultatul a fost aproape la fel de crunt ca atunci când se lăcomise la cireșe de Virginia imediat după prăbușirea avionului. Stomacul i s-a făcut ghem și a stat mai mult de o oră la groapa-latrină.

La drept vorbind, s-a simțit ușurat când i s-a terminat mâncarea. Îl înmuiase, îl făcuse să vrea mai mult și mai mult și simțea cum mintea lui se îndepărta de pădure, de situația lui actuală. Începuse să gândească iar în termeni de oraș, se gândea la hamburgeri și milkshake-uri, iar visele i se schimbaseră.

În zilele, săptămânile și lunile de când se prăbușise avionul, visase de multe ori. La început, toate visele fuseseră despre mâncare: mâncare pe care o mâncase, mâncare pe care-și dorea s-o fi mâncat, mâncare pe care voia s-o mănânce. Dar, pe măsură ce trecea timpul, visele cu mâncare s-au rărit și a început să viseze despre alte lucruri: despre prieteni, părinți (mereu despre îngrijorarea lor, despre cum voiau să-l revadă; câteodată, în vis, erau din nou împreună) și tot mai mult despre fete. Ca și cu mâncarea, visa fete pe care le cunoștea, fete pe care-și dorea să le fi cunoscut, fete pe care-și dorea să le cunoască.

Însă, odată cu proviziile din avion, visele i se întorseseră la mâncare și, când mâncarea s-a terminat – în foarte scurt timp, i s-a părut lui –, un soi de foame a pus stăpânire pe el, o foame ca un gol, pe care nu o mai simțise din prima săptămână. Vreo săptămână sau două

Iarna lui Brian

a fost tot timpul chinuit, niciodată satisfăcut; chiar și când avea destul pește sau destulă carne de iepure sau de păsări nătânge, el se gândea la mâncărurile pe care *nu* le avea. Parcă nimic nu-i ajungea și era nervos tot timpul, atât de nervos că a irosit o zi întreagă izbind lucruri și blestemându-și norocul.

Când i-a trecut starea asta – i s-a disipat treptat, de fapt – s-a simțit foarte ușurat. De parcă fusese vizitat de cineva care nu-i plăcea și care, în sfârșit, plecase. Și abia atunci a remarcat, pentru prima dată, frigul.

O boare, ca un fel de miros. Era la vânătoare cu carabina când a simțit schimbarea. Se trezise devreme, chiar înainte de răsărit, și se hotărâse să-și petreacă toată ziua vânând, sperând să prindă poate două sau trei nătânge. Suflă peste cărbunii focului din seara de dinainte până se înroșiră, puse peste ei niște iarbă uscată care se aprinse imediat și încălzi apă într-una dintre oalele de aluminiu pe care le găsisese în kitul de supraviețuire.

„Cafea“, zise sorbind apa fierbinte. Nu că i-ar fi plăcut vreodată cafeaua, dar cumva era mai ușor să-și înceapă ziua dacă avea un lichid fierbinte de băut dimineața – îi dădea timp să gândească, să-și planifice dimineața. În timp ce sorbea, soarele apăru deasupra lacului și, pentru a suta oară, Brian a remarcat ce frumos era – pâcla se ridica, iar soarele noii zile strălucea ca aurul.

Împrejmui cu atenție focul cu pământ, ca să țină cărbunii fierbinți pentru mai târziu, își luă carabina și intră în pădure.

Deja, dintr-odată, vâna.

Capta toate sunetele, toate mișcărilor, ele îi umpleau ochii, urechile, mintea, făceau parte din el, și atunci a remarcat schimbarea.

O nouă răcoare, o atingere, un sărut moale pe obrazul lui. Erau același aer, același soare, aceeași dimineață, dar erau diferite, atât de schimbate, încât Brian se opri și-și duse mâna la obraz, ca să simtă locul unde răcoarea îl atinsese.

— De ce e altfel? murmură. Ce miros...

Dar nu era atât un miros, cât o impresie, o noutate în aer, un frison. Dispărută într-o clipită, o mângâiere de aer nou răcoros pe obrazul lui, iar el ar fi trebuit să știe ce însemna asta, dar tocmai atunci văzu un iepure și ridică pușca, apăsă pe trăgaci și nu auzi decât un clic. Trase din nou cocoșul armei, se asigură că era un cartuș pe țevă, ochi din nou – iepurele șezuse nemișcat în tot acest timp – și apăsă iar pe trăgaci. *Clic*.

Brian blocă apoi mecanismul de tragere și întoarse arma către lumina răsăritului. Întâi nu văzu nimic diferit. Cunoștea de-acum bine arma. Deși tot nu-i plăcea prea mult (zgomotul micii arme părea foarte nelalocul lui și speria vânatul), trebuia să admită că datorită ei vânătoarea era mai ușoară, mai rapidă. Avea un număr limitat de cartușe și știa că nu-i vor ajunge o veșnicie, însă ajunsese să se bazeze în mare măsură pe carabină. În fine, în timp ce trăgea cocoșul ca să lase lumina să intre în mecanismul de tragere, a descoperit care era problema.

Percutorul – o parte înălțată a cocoșului – se rupsese de tot. Mai mult, nu putea fi reparat fără instrumente

speciale, pe care nu le avea. Carabina nu mai era, așadar, de niciun folos, cel puțin nu în calitate de armă, așa că trase o înjurătură și se îndreptă înapoi către tabăra lui ca să-și ia arcul și săgețile, iar în această agitație nu mai luă deloc în seamă avertismentul pe care natura i-l puse pe obraz chiar înainte să încerce să împuște iepurele.

În tabără, puse carabina deoparte – poate avea să fie de vreun folos mai târziu ca unealtă – și luă arcul.

Devenise prea dependent de carabină și, pentru o clipă, i se păru ciudat să țină în mâini arcul și săgețile. Înainte să plece din tabără, se opri și trase de câteva ori cu arcul într-o moviliță de pământ. Prima săgeată rată ținta cu jumătate de metru, iar el scutură din cap.

„Concentrează-te“, se gândi el, „adu-ți aminte.“

La a doua încercare, se uită la țintă, în țintă, încordă arcul și îl ținu așa jumătate de secundă – concentrându-se doar pe grămada de pământ –, iar când îi dădu drumul săgeții cu un ușor *zbârnâit* aproape că nu trebui să se uite cum zboară direct în mijlocul gălmei. Știa încotro avea s-o ia săgeata, știa dinainte de a-i da drumul, aproape că știa dinainte de a încorda arcul.

„De la creierul meu“, se gândi el, „de la creierul meu prin brațul meu și până în arc, apoi prin coardă până la săgeată, toate trebuie să fie una și toate *sunt* una.“

A mai tras de trei ori și săgețile s-au dus în centrul moviliței iar Brian se declară mulțumit.

Plecă din nou din tabără, cu tolba de săgeți făcută din vechea lui geacă agățată pe umărul drept, și înaintă încet, privind și ascultând, până văzu curba spatelui unui iepure lângă un mic pâlc de tufe de alun.

Era prea departe ca să tragă, așa că-și îndreptă ochii în altă parte și rămase nemișcat un moment, înainte să se apropie mai mult. Învățase prea multe de la pădure, din greșeli, și un lucru pe care-l știa acum e că vânatul se speria dacă „simțea“ că e descoperit. Era întotdeauna mai bine să te uiți în altă parte, să te miști în lateral mai degrabă decât direct către vânat, așa că Brian se deplasa acum spre stânga, lăsând tufele să-i acopere mișcarea până ajunsese la vreo cinci metri de iepure.

Încordă arcul, ținti către centrul iepurelui și, când simți că săgeata avea să zboare bine, o eliberă.

Săgeata nimeri iepurele drept în mijlocul pieptului și vârful ei ieși pe cealaltă parte, omorându-l aproape instantaneu.

Vânătoarea nu se sfârșea întotdeauna atât de îngrijit, așa că Brian era recunoscător. Nu se obișnuise să omoare, indiferent cât de mult vânase până acum.

Învățase un lucru: nimic din ceea ce trăia, niciuna dintre ființele ce mergeau, se târau, zburau, alunecau sau se prelingeau – niciuna dintre ființele de pe acest pământ al lui Dumnezeu nu voia să moară. Indiferent ce gândeau sau spuneau oamenii despre pui sau pești sau vite – toate voiau să trăiască.

Dar Brian devenise o parte din natură, devenise un animal de pradă, un lup cu două picioare. Și în privința asta lucrurile erau stabilite printr-un fapt elementar, aproape o lege: pentru ca un lup să trăiască, altceva trebuia să moară. La fel și pentru ca Brian să trăiască. Corpul lui era o mașină, avea nevoie de mâncare, de calorii și, pentru asta, ceva trebuia să moară. Câteodată nu